

VÁRKONSERT Í FUGLAFJARÐAR KIRKJU Í KVØLD

Í kvøld, mikukvøldið 9. mai klokkan 19.00 hevur Fuglafjarðar Sangkór sína árliku várkonsert í Fuglafjarðar kirkju. Í lýtuni venur kórið til ein kórfestival í Ørsta/Volda í Noreg í døgnum frá 16. til 21. mai í ár saman við kórinum í Christianskirkjuni og fer kórið at taka okkurt av tí tilfarinum á hesi konsertini. Eins og undanfarin ár syngur kórið blandaðan kórtónleik, alt frá Felix Mendelssohn-Bartholdy, C.V. Stanford til Waagstein og Kára Bæk. Kórleiðari: Heðin Kamsdal. Urguleikari: Petur Martin Johannesen. Solistar: Eileen Hansen & Linda Toftegaard.

»Eitt ættarlið fer, og ar

Ása Vitalis Hansen hugleiðir um fimm av sínum kæru – fyra systkin og einasta svág hennara – sum farin eru seinastu tíðina: Meinar Vitalis, sum doyði í 2012. Leivur Vitalis, sum eisini doyði í 2012. Valborg Vitalis, sum doyði í 2016. Og Hjørdis og Jóannes Hansen, sum doyðu í fjør

Tá ið eg seinastu tíðina, líti aftur um bak, so koma orðini hjá Salomo kongi í Prædikar-anum mær í huga: “Eitt ættarlið fer, og annað kemur.....”.

Vit kenna kanska hetta orðið, menx tú skilur tað ikki til fulnar, fyrenn tað rakar teg beinleiðis.

Eg havi mist fimm av mínum kæru – fyra systkin, og einasta svág – og ætlanin við hesum orðum er at skriva eitt stutt minni um míni kæru, sum øll, á ein ella annan hátt, hava sett dám á mítt liv.

Tey verða her nevnd í tí raðfylgju, tey eru farin burtur í.

Meinar doyði í mei 2012 - 73 ára gamal

Vit vóru tótt, bara háltvannað ár í millum okkum. Mein-ar kom at ganga eitt ár undan mær í skúlanum, tað bar við sær, at eg ongantið fekk nýggjar lærubøkur (tá í tíðini skuldu foreldrini sjálvi gjalda fyri lærubøkurnar hjá børnunum), tað sigur seg sjálv, at yngru systkini arvaðu bøkurnar frá teim eldru, um tær kundu nýttast aftur. Mein-ar hevði sera góð evnir, lærði væl, eg kann ikki minnst at hann nakrantið gjørdi “lektiur”, tað var heldur ikki neyðugt hjá honum, meðan eg sat og terpaði, so kundi hann, aftaná, at hava arbeitt nakrar tímar á mjólkavirkinum hjá “Kemman”, fara út at spæla bólt ella okkurt annað spæl. Tað vóru nógv børn nærhendis, so tað manglaði ongantið nakran at spæla við.

Meinar møtti Inger Aaby Nielsen, frá Nr. Asmindrup, Sjælland, meðan hon eitt skifti arbeiddi, sum sjúkraisystir á Klaksvíkar Sjúkrahúsi. Mein-ar arbeiddi á skriv-

stovuni hjá Kjølbro, og bleiv bókhaldari. Í 1965 giftist hann og Inger og búsettust í Ballerup. Tey finga børnini Rúni og Randi.

Í 1986 fóru Inger og Mein-ar á bíbliuskúla í Brande, og eftir hetta arbeiddi Mein-ar, nøkur ár sum undirvísari, á Fredensbo Rehabilitering-center (inntil centrið varð niðurlagt, orsaka av manglandi stuðli).

Tey fluttu til Bramming, og blivu ein partur av samkomuni í Mølleparken, Esbjerg, har Mein-ar var aktivur, inntil heilsan fór at bila, og hann kom á røktarheim.

Inger livir enn, hon flutti til Svendborg, har dóttirin Randi býr, og har Mein-ar eisini er grivin.

Eg havi ta gleði, framvegis at hava samband við Inger, Randi og Rúna, sum nú býr í Jyllandi.

Leivur, doyði í august 2012 – 81 ára gamal

Leivur gjørdist lærlingur á Klaksvíkar sleipistøð – bedingini, sum vit søgdu. Lærði til maskinmeistara, og sigldi nøkur ár við Jóannes Patursyni, og seinni við Skálabergi.

Hann fór eitt skifti til Danmarkar fyri at taka el-instal-latørroyndina.

Í samkomuni í Thorsgade, á Nørrebrúgv, sum nógvir føroyingar komu í, møtti hann Betty, sum er ættað úr Porkeri, og í 1956 giftust tey og búsettust í Klaksvík.

Leivur arbeiddi seinastu mongu árinum sum leiðari á Elverkinum á Strond, samstundis sum hann undirvísti á Tekniska skúla í Klaksvík. Tey finga børnini Birgit og Petur.

Hjørdis og Jóannes. Myndin er tikin í 1962

Leivur var elstur av okkum systkjunum, 10 ár eldri enn eg. Av tí, at pápi, sum flestu fiskimenn, var nógv burtur heimanífrá, so skuldi Leivur m.a., hjálpa mammu við at ansa eftir okkum yngru systkjunum.

Eg minnst, tá ið hann var lærlingur, at eg sat og bíðaði eftir honum til hann kom til døgurða, tí hann hevði súklu og setti súkkluna frá sær við svartahjall. So skundaði eg mær at taka súkkluna, fyri at læra meg at súkkla “undir stongini”. Svartihjallur lá fyri endan av bønnum, niðanvert húsini í Búðunum. Tað var lættari at seta súkkluna frá sær við hjallin, og ganga seinasta petti niðan, tí hann skuldi avstað aftur aftaná døgurða.

Eg slapp eisini, tá ið veðrið var til tað, at vaska arbeidsklæðini hjá honum í ánni, tey blivu skúraði við grønsápu á einum stórum steini. Áin rann tætt við húsini hjá Sám-al Jákup, bróður mammu, og tað var ikki langt harfrá til okkara hús. Betty og Leivur vóru altíð sera blíð at koma inn til. Tey vistu ongantið alt

tað góða tey skuldu gera, fyri at vit skuldu føla okkum væl-komin inni hjá teimum.

Betty livir enn, hon býr á Norðoya Røktarheimi.

Valborg doyði í oktobur 2016 – 84 ára gomul

Valborg bleiv ongantið gift, og fekk eingi børn.

Hon keypti barnaheimið í Búðunum, har hon búði inntil hon, stutt áðrenn hon doyði, mátti fara á sjúkrahúsið.

Valborg fór sum ung til Havnar at arbeiða á Hotel Føroyum, seinni fór hon til Danmarkar, um ta tíðina, tá ið Leivur og Betty vóru har. Havi ofta hoyrt Betty og Valborg tosað um ta tíðina, tá ið tær vóru í Webersgøtu, har føroyingar ofta samlaðust, og annars um samanhaldið millum føroyingarnar í samkomuni í Thorsgade. Hon kom aftur til Klaksvíkar um tað mundið tá ið nýggi klædnahandilin hjá Kjølbro opnaði og arbeiddi hon har í mong ár. Seinasta arbeidspláss hennara var á Klaksvíkar Býráð, har hon arbeiddi á fólkeyvirlitinum.

Valborg var sera familju-

kær, hon hevði ikki nógvar kenningar, men helt seg til familjuna, serliga var hon nógv saman við Hjørdis og Jóannes.

Tey seinastu árinum var hon ofta sjúk, og hevði fyri neyðini at fara til Danmarkar at fáa hjálp, og Jóannes (svágur) fór við henni, so vítt eg veit hvørja ferð, onkuntið var Hjørdis við, men sum oftast fór Jóannes fleiri ferðir einsamallur við Valborg til Danmarkar.

Hjørdis, doyði í mai 2017 – 82 ára gomul

Hjørdis var 6 ár eldri enn eg, og fekk ta uppgávu, altíð at hava meg við sær, eisini tá ið hon fór út í Brekkuna at spæla við Michaelu, dóttir lítla Heina, og Ruth Isaksen, og aðrar.

Hjørdis arbeiddi á Føroyabók/Jógvan Tróndheim, og seinni í handlinum hjá Kjølbro, á Stongunum.

Í 1956 flutti hon til Havnar og arbeiddi í klædnahandlinum hjá Hans Joensen.

Umleið hetta mundið møtti hon Jóannes Hansen úr Sølðarfirði. Tey fluttu

til Helsingør, har Jóannes lærði til verkfrøðing. Hjørdis arbeiddi í Helsingør fyrst á einum bakaríið, men lærði so til sjúkrahjálpara, tað sum í dag kallast social-og sundhedshjælper.

Hon flutti við Jóannes, sum arbeiddi á ymiskum skipasmíðjum: Roskilde, Nakskov og í Odense.

Í 1969 fluttu tey heimaftur til Føroyar. Jóannes arbeiddi nú sum leiðari fyri Norske Veritas í Føroyum.

Tey keyptu húsini á Heiðavegi 7. Hjørdis arbeiddi sum húsmóðir. Samstundis hjálpti hon til á skrivstovuni hjá Norske Veritas, sum var í niðaru hæddini í húsunum á Heiðavegi.

Tey finga børnini Annfinn og Mariu, meðan tey búðu í Danmark og seinni finga tey Unn og Jóannes.

Tá ið Jóannes fór at arbeiða sum stjóri á Fjarhitafelagnum, fór Hjørdis at arbeiða sum sjúkrahjálpari á psykiatriskum deild á Landsjúkrahúsinum.

Hon flutti til Danmarkar í eitt ár við “lítla” Jóannes fyri at fáa sær meiri kunnleika við